

MARIA
DEL MAR BONET
ANELLS D'AIGUA

MARIA DEL MAR BONET · ANELLS D'AIGUA

ANELLS D'AIGUA

Introducció / *Andant* *subito*

amant

CANT

Creix la lluna dins l'anell el meu a-nell d'ai-gua com embullarà la mà amb la gota de rosa -

Andant **CANT**

sa. la lluna a tarda de plujar ha fet respirar el jardí

que guarda com un tresor una gota cada fu-lla.

Andant **CANT**

tant ben aprop de les plantes si sento els camins que no te-nen guarda i m'assacere spi-

ca - cale ta per pujar flor de bala - dra no seta del nos blanc i palmer genomera - sa.

Andant *més animat*

CANT

M'han robat el meu a-nell amb la gema d'or d'ai-gua en quina mà crei-xe rà la llu-
na que jo estima - va.

CARTA A UN AMIC

Per altres sé de tu, i molt poques vegades
cau aquell tel que tot ho fa confús.
On ets, on ets, per què no em truques.
Voldria veure't i parlar amb tu.

T'envio missatges per ones invisibles,
per camins sonors que tu només entens.
Aquestes paraules també van insegures
dins una ampolla de naufrag, a la mercè dels corrents.

T'has oblidat de mi potser per sempre
i crec que així de mi també m'oblido.
No em facis mal, torna'm aquella imatge,
és l'única que jo de mi estimo.

Per quins camins entossudits t'allunyes,
pobres motius per als penediments.
Si tu volguessis em trobaries
on em deixares, amic, fa tant de temps.

DANSA DE LA PRIMAVERA

Obra inspirada en una melodia molt arcaica de procedència israelita. el text antic en hebreu, de la qual pot traduir-se així: (transmès i arribat fins a nosaltres per tradició oral).

«Una corona de núvols daurada
brilla per damunt del mont Carmelo
i en els boscos i jardins regna el silenci.
L'horitzó es plega amb les ones del mar i
a la vora del mar tot està quiet i tranquil,
aleshores, sobre les teves galtes cau el capvespre».

Per a aquesta gravació, la tonalitat original de la menor ha estat transposada pel seu compositor Gregorio Paniagua al to de Do Menor per exigències de tèsitura i adequació a la veu solista de M.ª del Mar. El propi compositor ha intervingut en la gravació com a instrumentista de Violoncel. Clavecí i Zanfona (viella de roda).

Febrer m'ha duit la carta tan precisa:
vol que els lilàs s'obrin pels dits
i en el cor m'hi creixi una palmera.
Que exigent que ve la primavera!

Que exigent que ve la primavera
i el meu cor tan malaltís
tenc por que es cremi dins de la foguera
(no puc desfer-me del seu encís.)

No puc desfer-me del seu encís,
obrir les branques i ballar amb ella,
pentinar-me al seu vent la cabellera,
cantar les llunes de les seves nits.

Cantar les llunes de les seves nits,
cantar vermells en la tardor,
cantar el silenci de la nova neu
cantar si torna el dolorós amor.

Cantar si torna el dolorós amor
i néixer un poc més en l'intent
i créixer un poc més cada entretemps
i volar amb el vent i les noves llavors.

Volcar amb el vent i les noves llavors
qui sap on el vent ens portarà
a dins el cor d'una terra antiga
o créixeré al fons de la mar.

Tornada... Febrer...

BIR DEMET YASEMEN (Un ram de Llessamins)

Fa ja anys, no sé dir quants, en Miquel Barceló em va dir un disc de John Berberian dels Estats Units. M'agrada molt aquest músic armeni fincat a New-York i sobretot aquesta cançó Bir demet Yasemen («Un ram de Llessamins»). Donat que la seva música m'agrada-va molt, amb el seu ambient sensual, vaig escriure per a ella un poema sobre el desig. No em cansaré mai d'agrair-li a Miquel Barceló aquest regal.

No s'ha mort el desig,
el desig que jo sent per tu.
No hi fa res plorar,
no hi fa res morir,
el desig és aquí,
no s'acabarà així.
No hi fa res plorar,
no hi fa res morir,
el desig és més fort,
fa tot sol el seu camí.

Per més que em lamenti, si el meu desig
ni sent ni veu ni espera,
per més que m'alluny si el meu desig
surto de mi cridan-te.

No hi fa res plorar,
no hi fa res morir,
el desig és aquí
com el sol surt al matí.
No hi fa res plorar,
no hi fa res morir,
el desig és tossut,
va trenant el seu camí.

Per més que em lamenti, si el meu desig
ni sent ni veu ni espera,
per més que m'alluny si el meu desig
surto de mi cridan-te.

No hi fa res plorar,
no hi fa res morir,
el desig és aquí.
No s'acabarà així.
No hi fa res plorar,
no hi fa res morir.
El desig és més fort,
fa tot sol el seu camí.

COR PERDUT

He perdut el meu cor, ai, i no el sé trobar
pres entre fang del riu
ofegat en el mar.

Quina manera d'anar-se'n,
anar-se'n i no tornar.
Ai, la mort que m'enamora
ja em pot venir a buscar.

He perdut el meu cor, ai, i no el sé trobar
pres entre el fang del riu
ofegat en el mar.

ELS BOSCOS DEL PENSAMENT

Camins dissortats, estranya llum,
bèsties salvatges.
Però també
arbres amics, jardins de desigs,
belles trobades.

Pels boscos del pensament,
nits emboirades, pedres sagnants,
pous de basarda,
però també
festes de pluges, humides valls,
arbres dansaires.

Pels boscos del pensament
la serp vigila
i entre els esbarzers i l'espadat
l'amic em guia.

EL SALT DE LA BELLA DONA

Existeix un indret, prop de Lluc, a Mallorca, que es diu El salt de la bella dona. La llegenda diu que un home malalt de gelosia va tirar daltabaix del barranc la seva dona i que els àngels no la deixaren arribar a baix. El marit la trobà a l'església al matí, resant com si res. L'associació d'Antics Blavets de Lluc me proposaren cantar aquesta llegenda per una gravació. Jo vaig proposar a Gabriel Janer Manila si ens volia fer el text per cantar-lo. Crec que va ser un bon encert perquè en Gabriel va fer un romanço meravellós. Tant en Lautaro com jo l'hem volgut incloure en aquest disc de tant que mos agrada.

Què se n'ha fet de l'amor,
tan prest s'apaga?

El marit està gelós,
la dama calla.
Parteixen de cap a Lluc,
és mitja tarda.

Ell només cerca venjar-se,
no diu paraula.

Un niu de serpents que fiblen
com una daga.

Ai, ai, que dins les muntanyes
cau l'horabaixa.

Ella duu el vestit de seda
blava i brodada
dins la mà un ramell de flors,
flors de guinalda.

Arriben a un lloc estret,
el camí es tanca.
Les murtres de la nit
un plany exhalen.

Ai, ai, que la nit és negra,
boixa endolada.

—Mireu que és fonda la vall,
mai no s'acaba.
El penyal tallat a plom,
roca segada.

—Marit, donau-me la mà,
que la fondària
em fa tremolar la pell,
la pell de l'ànima.

Ai, ai, que dins el barranc
remuga l'aigua.

La llençà dins el fondal
d'una estirada.
Pel penya-segat rebota
la bella dama.

La fosca se l'ha engolida,
les roques callen,
ni un rastre del crim no en queda
per recordança.

Ai, ai, que això succeïa
abans de l'alba.

I diuen que un esbart d'àngels,
grassons, de nacre,
es va despenjar dels niguls
per emparar-la.

Alcen el vol les campanes
tan plenes d'ales;
cantaven missa primera
àngels i frares.

Ai, ai, que són les campanes
que m'omplen d'ales.

Bé cerca el marit fugir,
talment un lladre.

El camí volta i revolta
per la muntanya.

Quan posà el peu dins l'església,
de matinada,
va conèixer entre les ombres
aquella cara.

Ai, ai, que entre les alzines
trencava l'alba.

Ai, que la bella dona
no és morta encara,
bé que l'ha vista el marit
agenollada.

Per dins les clarors primeres,
just a trenc d'alba,
la va sorprendre que feia
l'ullet als àngels.

Ai, ai, que la bella dona
no és morta encara.

TAHTEL YASSMINA (A la nit sota el llessamí)

Aquesta cançó la vaig sentir per primer cop a Tunísia. L'orquestra de Joventuts Musicals de Tunis la interpretava. Me va impressionar perquè s'assemblava molt a algun ritme popular mallorquí i també a algunes tonades andaluses. Per a poder-la cantar vaig fer la versió amb poemes del cançoner popular mallorquí del P. Rafel Ginard i també hi vaig incloure un poema curt meu «Si ara me demanaven».

Si ara me demanaven
si estàs enamorat,
que trista serà la vida,
jo no sé què contestar.

Una esperança em donàreu
i ara ja ho heu oblidat.
Tornau-me, mon cor ingrát,
l'alegria que em llevàreu.

S'amor me castiga massa,
d'estar malalta tenc por,
és arribat lo meu cor
a carreró que no passa.

Es cantar vol alegria
i jo no en tenc, bona amor.
Dins mon cor tenc tal tristor
que un carro no la duria.

VIURE SENSE TU

Viure sense tu
quin dur aprenentatge
davant el meu mirall
aprenent a parlar-me.
El mestre que m'ensenya
és el temps que no para.

Viure sense tu
quin dur aprenentatge
com un que ja no hi veu
i a poc a poc per les cambres
reconeix els seus mobles
pels cops a les cames.

El temps em besa els ulls
i m'eixuga les llàgrimes.
Lentament va apagant
les olors que deixares.

De nou la nit i jo
dins aquest llit tan ample.

I la temuda pau
que ja ha tornat a casa
—i feia tan de temps
que demanava entrada—
donant-me tendrament
la seva mà glaçada.

Viure sense tu
i a poc a poc oblidar-te.

ANELLS D'AIGUA

Croix la lluna dins l'anell,
el meu anell d'aigua.
Com em brillarà la mà
amb la gota de rosadal

La bona tarda de pluja
ha fet respirar el jardí,
que guarda com un tresor
una gota a cada fulla.

Aniré per camins
que no tenen guarda
i m'asseuré respirant
ben a prop de les plantes.
Si sento el teu alé a prop meu,
em tornaré aigua estancada,
escaleta per pujar,
flor de baladre,
roseta del roser blanc
i palmera enamorada.

M'han robat el meu anell
amb la gemma de color d'aigua.
A quina mà créixerà
la lluna que jo estimava?

ÀNIMA MORTA

He d'agrair a Rafael Subirachs, primer, que em truqués per demanar-me que participés en un disc que gravava amb el grup Esquirols, sobre música popular catalana, per cantar un parell de cançons: Cançó de Pandero i Ànima morta; així vaig conèixer-la i em va entusiasmar poder-la cantar amb tots ells. També voldria agrair-li que acceptés participar amb la seva veu, cantant amb mi aquesta altra versió de la mateixa cançó. Crec que és imprescindible la seva veu perquè aquesta cançó ens agradi tant.

N'eren dos enamorats
que estaven fora de sí:
l'un va haver d'anar a la guerra,
l'altre va haver de morir.

Quan ne torna de la guerra
troba l'amor enterrada;
ja n'agafa la guitarra
i a la sepultura anava.

Quan n'és a la sepultura
ja se'n posava a tocar,
quan n'és a la sepultura
ja se'n posava a cantar.

Depertat, ànima morta,
desperta-te'n de ton son,
que si tu no te'n despertes
te'n farà despertar jo.

Per l'amor que me'n portaves
no me'n vinguis a buscar,
que si tu ara em veiessis,
de por et faria marxar.

Tu, de por, no me'n faries,
ni jo te'n faria a tu,
perquè tot seguit vindria
a la sepultura amb tu.

A la pedra de la tomba
tres ratlles hi vaig escriure:
«Jo en sóc morta per l'amor,
sense l'amor no es pot viure.»

1-206626
D-406626

MARIA

DEL MAR BONET · ANELLS D'AIGUA

Cara A

- 1 - **CARTA A UN AMIC** (4,35)
Lletra i música: M.^a del Mar Bonet
- 2 - **DANSA DE LA PRIMAVERA** (3,14)
Lletra: M.^a del Mar Bonet
Música: Gregorio Paniagua
- 3 - **BIR-DEMET YASEMEN** (6,03)
Adaptació de la lletra: M.^a del Mar Bonet
Música: J. Berberian
- 4 - **COR PERDUT** (3,25)
Títol de la obra en portugués «Tive un coração perdi-o»
Autors: Amalia Rodríguez - José Fontes Rocha
Adaptació de la lletra al català: M.^a del Mar Bonet
- 5 - **ELS BOSCOS DEL PENSAMENT** (2,40)
Lletra: M.^a del Mar Bonet
Música: Javier Más

Cara B

- 1 - **EL SALT DE LA BELLA DONA** (3,53)
Lletra: Gabriel Janer Manila
Música: Lautaro Rosas
- 2 - **TAHTEL YASSMINA** (4,14)
Adaptació de la lletra: M.^a del Mar Bonet
Música: M. Hedi Jouini
- 3 - **VIURE SENSE TU** (3,52)
Lletra: M.^a del Mar Bonet
Música: M.^a del Mar Bonet i Lautaro Rosas
- 4 - **ANELLS D'AIGUA** (4,57)
Lletra: M.^a del Mar Bonet
Música: Javier Mas
- 5 - **ANIMA MORTA** (3,34)
Cançó popular catalana adaptada per
Rafael Subirachs i Lautaro Rosas

Aquest disc ha estat enregistrat als estudis TRAMONTANA, Esplugues de Llobregat (Barcelona)
Enginyers de so: Bruno Menny i Juan José Moreno. Mescles: Bruno Menny
Direcció musical i arranjaments: Lautaro Rosas i Javier Mas
Cuberta disc: Toni Catany
Producció: MARIA DEL MAR BONET

Editat i distribuït per
ARIOLA-EURODISC, S.A. Aragó, 204 - Barcelona 08011 - Espanya